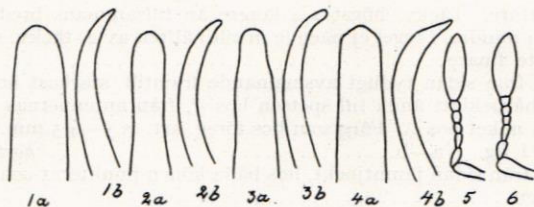

Om några kritiska *Cionus*-arter (*Col. Curculionidae*).

Av

THURE PALM.

A. Horion har i »Nachtrag zu Fauna Germanica» 1935, s. 339 o. f., upptagit flera *Cionus thapsi* F. närstående arter, av vilka *longicollis* Bris. v. *montanus* Wglm. och *nigritarsis* Rtt. enligt Cat. Col. 1939, s.

Penis från a) ventralsidan, b) lateralsidan hos: 1. *Cionus longicollis* Bris. v. *montanus* Wglm. — 2. *C. hortulanus* Geoffr. — 3. *C. nigritarsis* Rtt. — 4. *C. thapsi* F. (tyskt ex., det. Dr. F. Zumpt). — Antennsträng och klubba hos: 5. *C. nigritarsis* Rtt. — 6. *C. tapsi* F. — Orig.

115, också förekomma i Sverige. Enär de båda senare arterna icke omnämns i Sv. Insektfauna, 1924, 9. 2, s. 103, och de äro rätt svåra att skilja från varandra samt från den äkta *thapsi* och *hortulanus* Geoffr., lämnas till hjälp för bestämningen en tabell, upptagande de viktigaste särmärkena för samtliga dessa arter.

Vid bestämningsarbetet är det nödvändigt att först fixera könet. Hanen jämförd med honan igenkännes på en trågliknande längsdepression på första abdominalsegmenten, kortare snyte och olika klotlängd på åtminstone främre benparet. I allmänhet kunna arterna skiljas på yttre kännetecken. Finnas ♂♂, är det dock alltid säkrast att kontrollera bestämningen genom genitalundersökning.

Av de arter, det här är fråga om, torde *longicollis* v. *montanus* i Sverige vara den mest utbredda. Cat. Col. 1939 upptar för denna en

tämligen sammanhängande utbredning från Smål.-Vrml. I förf:s samling finnas ex. även från Skåne och Vg.

Hortulanus är i katalogen anförd endast från Skåne och Blekinge. Sommaren 1946 har arten av trädgårdsmästare H. Lindwall tagits talrik på odlade kungsljus i Statens försöksträdgård vid Söråker i Medelpad, möjligen dit införd med plantorna.

Nigratarsis är känd från Skåne, Sdml. och Upl. samt *thapsi* enligt katalogen från Skåne och Öland. Sannolikt skall det visa sig, att arterna, som leva på *Verbascum* eller *Scrophularia nodosa*, äro mera utbredda än vad hittills bekanta fyndorter utvisa. Av *thapsi* har jag ännu ej sett svenska ex.; alla så etiketterade djur ha varit felbestämda.

Bestämningstabell.

1. Kropp längre. Täckv. nästan $\frac{1}{3}$ längre än tillsammans breda. Främre sömfläcken större, i regel nående in till hälften av 2. täckv. mellanrummet. Snyte grovt och jämntjockt, hos båda könen punkterat ända till spetsen. Grundfärg brun, huvud och ofta även snyte svart, antenner och ben ljusare eller mörkare rödbruna. 4,2—5,0 mm. — ♂. Penisform som i fig. 1 a—b. *longicollis* Bris. v. *montanus* Wglm. 2
- Kropp kortare. Täckv. högst $\frac{1}{4}$ längre än tillsammans breda. Främre sömfläcken mindre, i regel ej nående in till hälften av 2. täckv. mellanrummet. Snyte finare. *hortulanus* Geoffr. 2
2. Snyte sett från sidan tydligt avsmalnande framtill, starkast hos ♀, punkterat och hårbeklätt ända till spetsen hos ♂, från antennernas fästepunkt blankt och naket hos ♀. Färg som hos föreg. art. 3,5—4,5 mm. ♂. Penisform som i fig. 2 a—b. *hortulanus* Geoffr. 2
- Snyte sett från sidan jämntjockt, hos båda könen punkterat och hårbeklätt ut i spetsen. 3
3. Översidans behåring tämligen gles, så att den svarta—svartbruna grundfärgen tydligt framträder. Tärningsfläckarna mestadels tydliga och nående fram till täckv.basen. Antenner och ben med undantag av skaft resp. tarser i regel mörka. Antennklubba (fig. 5) minst 2 $\frac{1}{2}$ gånger så lång som bred. 3,2—3,8 mm. ♂. Penisform som i fig. 3 a—b. *nigratarsis* Reitt. 3
- Översidans behåring tät, döljande den bruna grundfärgen. Tärningsfläckarna ej så tydliga, särskilt i främre delen av täckv. och ej nående basen av dessa. Antenner och ben i regel rödbruna. Antennklubba (fig. 6) kortare, omkring 2 $\frac{1}{4}$ så lång som bred. 3,5—4,8 mm. ♂. Penisform som i fig. 4 a—b. *thapsi* F. 3